

Strasbourg, den 17.4.2018
COM(2018) 226 final

2018/0107 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om harmoniserede regler for udpegning af retlige repræsentanter med henblik på
indsamling af bevismateriale i straffesager**

{SWD(2018) 118 final} - {SWD(2018) 119 final}

DA

DA

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Udbydere af onlinetjenester såsom elektroniske kommunikationstjenester og sociale netværk, onlinemarkedspladser og andre hostingtjenesteudbydere er vigtige katalysatorer for innovation og vækst i den digitale økonomi. De beforder en hidtil uset adgang til oplysninger og gør det lettere for enkeltpersoner at kommunikere med hinanden. Disse tjenester forbinder hundreder af millioner af brugere og leverer innovative tjenester til enkeltpersoner og virksomheder. De skaber betydelige fordele for det digitale indre marked og brugernes økonomiske og sociale velfærd både i og uden for Unionen. Den stadig større betydning og tilstedeværelse af internettet og kommunikations- og informationssamfundstjenesterne i vores dagligdag og i samfundet afspejles i den eksponentielle stigning i brugen heraf. Men disse tjenester kan også misbruges som redskaber til at begå eller befordre kriminalitet, herunder alvorlig kriminalitet såsom terrorangreb. Når det sker, er disse tjenester og applikationer ("apps") ofte det eneste sted, efterforskerne kan finde spor for at fastslå, hvem der begik en lovovertrædelse, og skaffe beviser, som kan bruges i retten.

På grund af internettets grænseløse karakter kan sådanne tjenester i princippet leveres fra et hvilket som helst sted i verden og kræver ikke nødvendigvis, at der findes en fysisk infrastruktur, et forretningssted eller medarbejdere i de medlemsstater, hvor tjenesterne udbydes, eller i det indre marked som helhed. Det grænseoverskridende udbud af sådanne tjenester tilskyndes og understøttes inden for EU af især den frie udveksling af tjenesteydelser.

Tjenesteudbydere, der driver virksomhed i det indre marked, kan opdeles i tre hovedkategorier: 1) tjenesteudbydere med hovedkvarter i en medlemsstat, som udbyder tjenester alene på den pågældende medlemsstats område, 2) tjenesteudbydere med hovedkvarter i en medlemsstat, som udbyder tjenester i flere medlemsstater, og 3) tjenesteudbydere med hovedkvarter uden for EU, som udbyder tjenester i en eller flere EU-medlemsstater, med eller uden et forretningssted i en eller flere af disse medlemsstater.

I mangel af et generelt krav til tjenesteudbydere om at sørge for fysisk tilstedeværelse inden for Unionens område har medlemsstaterne truffet foranstaltninger på nationalt plan til sikring af overholdelse af de forpligtelser i deres nationale ret, som de finder afgørende og i overensstemmelse med artikel 3, stk. 4, i direktiv 2000/31/EF om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked¹ (e-handelsdirektivet). Sådanne foranstaltninger omfatter krav om adgang til beviser eller andre typer oplysninger, når retslige myndigheder anmoder herom i forbindelse med straffesager. Disse nationale fremgangsmåder varierer meget mellem medlemsstaterne og omfatter foranstaltninger lige fra udvidet håndhævelseskompetence² til forpligtelsen til at udpege en retlig repræsentant på den pågældende medlemsstats område for visse tjenesteudbydere, som udbyder deres tjenester der. Tyskland har f.eks. for nylig vedtaget en lov om håndhævelse på nettet (Netzwerkdurchsetzungsgesetz – NetzDG)³, der pålægger udbydere af sociale netværk⁴

---

¹ Europa-Parlamentets og Rådets [direktiv 2000/31/EF](#) af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

² Termen "håndhævelseskompetence" henviser til de relevante myndigheders kompetence til at foretage en undersøgelsesforanstaltning.

³ http://www.bmju.de/DE/Themen/FokusThemen/NetzDG/NetzDG_node.html.

at udpege en person i Tyskland, som er beføjet til at modtage retshåndhævelsesanmodninger. Loven pålægger sanktioner på op til 500 000 EUR for manglende udpegning af en repræsentant eller manglende besvarelse af anmodninger om oplysninger fra den persons side, som er bemyndiget til at modtage forkyndelser. Lignende foranstaltninger drøftes i Italien⁵. Andre medlemsstater som f.eks. Belgien kræver ikke lokal repræsentation, men søger i stedet at håndhæve de nationale forpligtelser direkte over for udbydere, der er etableret i udlandet, gennem nationale sager⁶.

Medlemsstaterne anvender også en række forskellige tilknytningskriterier med henblik på håndhævelseskompetence over for en tjenesteudbyder, f.eks. hovedsæde, det sted, hvor tjenesterne udbydes, placeringen af data eller en kombination af kriterier. Desuden findes der uensartede samarbejds mekanismer og uformelle aftaler mellem myndighederne i visse medlemsstater og visse tjenesteudbydere. Nogle af de større tjenesteudbydere har i forbindelse med konsekvensanalysen anslået, at deres årlige omkostninger ved overholdelsen af nationale lovbestemte forpligtelser når op i den høje ende af syvcifrede beløb. Omkostningen ved at opfylde divergerende nationale krav, om end den formodentlig er forholdsmæssigt afstemt efter tilstedeværelsen på markedet, kan vise sig at være uforholdsmæssigt stor for mindre tjenesteudbydere.

Hvad angår mulighederne for at håndhæve anmodninger udsendt i forbindelse med sådanne ordninger, er der forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til, om tjenesteudbydere har pligt til at samarbejde eller ikke. Sanktionerne og håndhævelsen i tilfælde af manglende overholdelse danner også et broget billede. Selv når tjenesteudbyderen efterlever den kendelse, der iværksætter sanktionen, er det stadig vanskeligt at håndhæve den oprindelige kendelse om at fremsende data.

Medlemsstaterne har ved flere lejligheder fremhævet disse udfordringer som væsentlige problemer, der skal løses i fællesskab:

- Den 22. marts 2016 understregede EU's justits- og indenrigsministre og EU-institutionernes repræsentanter i en fælles erklæring om terrorangrebene i Bruxelles⁷ nødvendigheden af som en prioritet at finde metoder til hurtigere og mere effektivt at sikre og indhente digitalt bevismateriale ved at intensivere samarbejdet med tredjelande og tjenesteudbydere, der er aktive på det europæiske område, med henblik på at forbedre overholdelsen af EU's og medlemsstaternes lovgivning.
- I Rådets konklusioner af 9. juni 2016⁸ gentog medlemsstaterne deres vilje til at gøre en indsats for at værne om retsstatsprincippet i cyberspace og opfordrede Kommissionen til at prioritere udarbejdelsen af en fælles EU-tilgang til styrkelse af strafferetten i cyberspace.

Det er nødvendigt med en todelt lovgivningsmæssig tilgang for at håndtere disse udfordringer. Dette forslag fastlægger reglerne for visse tjenesteudbyderes retlige repræsentation i Unionen

---

⁴ Loven finder anvendelse på onlinetjenesteudbydere, som i indtjeningsøjemed driver internetplatforme, som er beregnet til at sætte brugerne i stand til at dele indhold med andre brugere eller gøre dette indhold tilgængeligt for offentligheden (sociale netværk)(...) Det samme gælder platforme, som er beregnet til at befordre individuel kommunikation eller udbredelse af specifikt indhold.

⁵ <http://www.publicpolicy.it/wp-content/uploads/2016/03/Relazione-Franco-Roberti-Dna.pdf>.

⁶ Dom afsagt af Appeldomstolen i Antwerpen 15. november 2017: <http://www.lesoir.be/124825/article/2017-11-17/la-justice-belge-condamne-skype-payer-une-amende-de-30000-euros>.

⁷ [Fælles erklæring fra EU's justits- og indenrigsministre og EU-institutionernes repræsentanter om terrorangrebene den 22. marts 2016 i Bruxelles.](#)

⁸ [Rådets konklusioner om styrkelse af strafferetten i cyberspace, ST9579/16.](#)

med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager. Derudover er der brug for et instrument vedtaget på grundlag af artikel 82, stk. 1, i TEUF til at hjemle direkte forkyndelse af kendelser for tjenesteudbyderen i grænseoverskridende situationer. Således håndteres ovennævnte udfordringer gennem en kombination af disse to forslag. Men det er vigtigt at huske, at dette forslag tydeligt og først og fremmest sigter mod at identificere modtageren af de kendelser, som medlemsstaternes myndigheder udsteder med henblik på at indsamle bevismateriale, som tjenesteudbyderne ligger inde med, i straffesager. Dette forslag har derfor til formål at fjerne nogle af hindringerne for at komme i kontakt med tjenesteudbyderne ved at tilbyde en fælles EU-løsning på udsendelse af retskendelser til tjenesteudbyderne gennem en retlig repræsentant. Dette fjerner behovet for individuelle og ukoordinerede nationale tilgange og giver retssikkerhed på EU-plan. Derfor fastsætter dette forslag, at medlemsstaterne har pligt til at sikre, at tjenesteudbyderne udpeger beføjede retlige repræsentanter, som på disse tjenesteudbyderes vegne har det juridiske ansvar for overholdelsen af retskendelser og afgørelser.

Endvidere skaber en harmoniseret tilgang ensartede spilleregler for alle virksomheder, der udbyder samme type tjenester i EU, uanset hvor de er etableret eller driver virksomhed, og respekterer samtidig oprindelseslandsprincippet som fastsat i artikel 3 i e-handelsdirektivet. Det princip gælder kun udbydere af informationssamfundstjenester, som er etableret i EU, og er endvidere omfattet af en række undtagelser og mulige fritagelser. Harmoniserede regler på EU-plan er ikke kun nødvendige for at fjerne hindringer for levering af tjenesteydelser og sikre et mere velfungerende indre marked, men også for at sikre en mere sammenhængende tilgang til strafferet i Unionen. Ensartede spilleregler er også nødvendige for andre grundlæggende forudsætninger for et velfungerende indre marked, f.eks. beskyttelse af borgernes grundlæggende rettigheder og respekten for suveræniteten og offentlig myndighed i henseende til effektiv gennemførelse og håndhævelse af national lovgivning og EU-retten.

- **Sammenhæng med den gældende retlige ramme i Unionen på samme område**

Tjenesteudbyderes pligt til at udpege en retlig repræsentant, når de ikke er etableret i EU, men udbyder tjenester i EU, består allerede i visse EU-retsakter, der finder anvendelse på bestemte områder. Dette er tilfældet i f.eks. den generelle forordning om databeskyttelse (EU) 2016/679 (artikel 27)⁹ og direktiv (EU) 2016/1148 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen (artikel 18)¹⁰. Kommissionens forslag til en e-databeskyttelsesforordning indeholder ligeledes en sådan pligt (artikel 3)¹¹.

Som bemærket ovenfor stemmer dette forslag overens med e-handelsdirektivet og især med oprindelseslandsprincippet, der er fastlagt i direktivets artikel 3. Det berører ikke bestemmelserne i direktivet, heller ikke oplysningskravene i artikel 5.

---

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2016/679](#) af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets [direktiv \(EU\) 2016/1148](#) af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen (EUT L 194 af 19.7.2016, s. 1).

¹¹ [Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning](#) om respekt for privatliv og beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med elektronisk kommunikation og om ophævelse af direktiv 2002/58/EF (forordning om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (COM(2017) 10 final).

- **Sammendrag af det foreslåede direktiv (hvordan det forbedrer den aktuelle ramme)**

Der findes i øjeblikket forskellige tilgange i medlemsstaterne til de forpligtelser, der pålægges tjenesteudbydere, især i forbindelse med retssager. Fragmenteringen har især manifesteret sig i elektronisk bevismateriale, idet visse tjenesteudbydere opbevarer oplysninger, som kan være relevante for efterforskning og retsforfølgning af strafbare handlinger. Denne fragmentering skaber retsikkerhed for de involverede og kan bevirke, at tjenesteudbydere bliver pålagt forskellige og sommetider konfliktende forpligtelser og sanktionssystemer i den henseende, afhængigt af om de leverer deres tjenesteydelser nationalt, på tværs af grænser inden for Unionen eller fra tredjelande uden for Unionen. For at begrænse hindringerne for den frie udveksling af tjenesteydelser gør dette direktiv det obligatorisk for tjenesteudbydere at udpege en retlig repræsentant i Unionen til at modtage, overholde og håndhæve kendelser, der har det formål, at kompetente nationale myndigheder indsamler bevismateriale i straffesager. Den deraf følgende begrænsning af hindringerne vil sikre et mere velfungerende indre marked på en måde, der hænger sammen med udviklingen af et fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Alle tjenesteudbyderes pligt til at udpege en retlig repræsentant, når de driver virksomhed i Unionen, vil sikre, at der altid findes en klar modtager af kendelser om indsamling af bevismateriale i straffesager. Dette vil igen gøre det lettere for tjenesteudbydere at efterleve disse kendelser, idet den retlige repræsentant bliver ansvarlig for at modtage, overholde og håndhæve disse kendelser på vegne af tjenesteudbyderen.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORCIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Retsgrundlaget for foranstaltninger på området findes i artikel 53 og 62 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde om vedtagelse af foranstaltninger til samordning af de bestemmelser, der er fastsat i love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om etablering og levering af tjenester.

I det foreliggende tilfælde vil en pligt til at udpege en retlig repræsentant i Unionen navnlig bidrage til at fjerne hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser, der er forankret i artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde som ovenfor beskrevet.

- **Valg af retsakt**

I henhold til artikel 53 og 62 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde kan Kommissionen foreslå direktiver og ikkebindende instrumenter såsom henstillinger. Da det ikke er muligt med et ikkebindende instrument at tilvejebringe den nødvendige retssikkerhed og fjerne hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser, er valget faldet på et direktiv.

- **Nærhedsprincippet**

Dette forslag dækker tjenesteudbydere, der udbyder tjenester i EU, uanset deres etableringssted, som kan befinde sig i eller uden for EU. I mangel af en fælles EU-tilgang er det sandsynligt, at ukoordinerede nationale løsninger på modtagelse, overholdelse og håndhævelse af kendelser om indsamling af bevismateriale i straffesager fører til fragmentering og skaber en kludetæppe af uens og muligvis konfliktende nationale

forpligtelser, der pålægges tjenesteudbydere, som driver virksomhed på flere markeder. Dette hæmmer leveringen af tjenesteydelser i hele EU. På grund af de mange forskellige retlige tilgange og den lange række af berørte parter er EU-lovgivning det rette middel til at imødegå de identificerede problemer.

- **Proportionalitetsprincippet**

I forslaget beskrives en harmoniseret tilgang til at fjerne eksisterende og nye hindringer for levering af tjenesteydelser for så vidt angår modtagelse, overholdelse eller håndhævelse af kendelser om indsamling af bevismateriale i straffesager. Den valgte tilgang anses for at stå i rimeligt forhold til den medfølgende byrde. Med tanke på den stigende betydning og tilstedeværelse af internettet og informationssamfundstjenesterne er der en række muligheder for at imødegå de eksisterende hindringer. Blandt disse muligheder, som er nærmere behandlet i konsekvensanalysen¹², der ledsager lovgivningsforslaget, opfylder pligten til at udpege en retlig repræsentant, der pålægges visse tjenesteudbydere, som driver virksomhed i EU, målsætningen om at tilvejebringe en effektiv mekanisme til at forkynde retskendelser uden at påføre tjenesteudbyderen en unødvendig byrde.

Pligten til at udpege en retlig repræsentant udgør en større byrde for virksomheder, der ikke er etableret i EU, da de ikke kan benytte et eksisterende forretningssted i EU. På den anden side kan denne retlige repræsentant være en tredjepart, som flere tjenesteudbydere kan deles om, især små og mellemstore virksomheder (SMV'er), og den retlige repræsentant kan samle flere funktioner hos sig (f.eks. repræsentation i henseende til den generelle forordning om databeskyttelse eller e-databeskyttelsesforordningen ud over den retlige repræsentation, der er fastlagt i dette instrument). Den vil kun finde anvendelse på SMV'er, som udbyder deres tjenester i EU, og ikke på lejlighedsvis databehandling i EU.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Høringer af interesserede parter**

I mere end halvandet år har Kommissionen hørt alle relevante berørte parter for at identificere problemer og løsningsmuligheder, herunder mulige forbedringer i samspillet mellem myndigheder og tjenesteudbydere. Dette foregik i form af undersøgelser som f.eks. en åben offentlig høring og målrettede spørgeskemaundersøgelser sendt til relevante offentlige myndigheder. Der blev også afholdt møder i ekspertgrupper og bilaterale møder for at drøfte de potentielle virkninger af EU-lovgivningen. Konferencer med drøftelser om grænseoverskridende adgang til elektronisk bevismateriale blev også brugt til at indsamle tilbagemeldinger om initiativet.

Gennem en målrettet undersøgelse blandt offentlige myndigheder i medlemsstaterne blev det afdækket, at der ikke fandtes en fælles tilgang til at opnå grænseoverskridende adgang til elektronisk bevismateriale, idet hver medlemsstat havde sin egen nationale praksis. Tjenesteudbydere reagerede også forskelligt på anmodninger fra udenlandske

---

¹² Commission Staff Working Document – Impact Assessment accompanying the Proposal for a Regulation on European Production and Preservation Orders for electronic evidence in criminal matters and the Proposal for a Directive laying down harmonised rules on the appointment of legal representatives for the purpose of gathering evidence in criminal proceedings (Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene – Konsekvensanalyse, der ledsager forslag til forordning om europæiske editions- og sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager og forslag til direktiv om harmoniserede regler om udpegning af retlige repræsentanter med henblik på at indsamle bevismateriale i straffesager), SWD(2018) 118 final.

retshåndhævende myndigheder, og svartiderne varierede afhængigt af den medlemsstat, der udstedte anmodningen. Dette skaber retsusikkerhed for alle berørte parter.

Gennem hele høringen nævnte tjenesteudbydere og visse civilsamfundsorganisationer, at der var behov for at sikre retssikkerheden i det direkte samarbejde med offentlige myndigheder og for at undgå lovkonflikter. De offentlige myndigheder fremhævede en række centrale spørgsmål, bl.a. manglen på pålideligt samarbejde med tjenesteudbydere og på gennemsigtighed og usikkerheden omkring den retlige kompetence til undersøgelsesforanstaltninger. En række civilsamfundsorganisationer mente, at EU-lovgivning på dette område ikke var ønskelig, og anførte, at de foretrak en begrænset EU-indsats for bedre gensidige retshjælpsprocedurer, som vil blive fremmet samtidig.

- **Konsekvensanalyse**

Udvalget for Forskriftskontrol afgav en positiv udtalelse om konsekvensanalysen¹³ og fremsatte forskellige forbedringsforslag¹⁴. Efter denne udtalelse blev konsekvensanalysen ændret med henblik på yderligere drøftelse af spørgsmål om grundlæggende rettigheder i tilknytning til den grænseoverskridende dataudveksling, navnlig forbindelserne mellem de forskellige foranstaltninger, der indgår i den foretrukne mulighed. Konsekvensanalysen blev også ændret for bedre at afspejle de berørte parter og medlemsstaternes synspunkter, og hvordan de blev taget i betragtning. Desuden blev den politiske kontekst gennemgået for at inddrage yderligere henvisninger til forskellige aspekter såsom drøftelser i ekspertgrupper, som hjalp med at udforme initiativet. Komplementariteten mellem forskellige foranstaltninger blev klarlagt med hensyn til afgrænsning, tidsplan og rækkevidde, og referencescenariet blev revideret for bedre at afspejle den udvikling, der sandsynligvis vil komme uafhængigt af vedtagelsen af de foreslåede foranstaltninger. Endelig blev der føjet flowdiagrammer til for bedre at beskrive arbejds gange for dataudveksling.

Fire politiske løsningsmuligheder blev behandlet ud over referencescenariet (mulighed O): en række praktiske foranstaltninger til forbedring af både det retslige samarbejde og det direkte samarbejde mellem offentlige myndigheder og tjenesteudbydere (mulighed A: ikkelovgivningsmæssig), en mulighed, der kombinerer praktiske foranstaltninger fra mulighed A med internationale løsninger (mulighed B: lovgivningsmæssig), en mulighed, der kombinerer de tidligere foranstaltninger fra mulighed B med en europæisk editionskendelse og en foranstaltning til at forbedre adgangen til databaser (mulighed C: lovgivningsmæssig), og en mulighed, der kombinerer alle tidligere foranstaltninger fra mulighed C med lovgivning om direkte adgang til fjernlagrede data (mulighed D: lovgivningsmæssig).

---

¹³ Commission Staff Working Document – Impact Assessment accompanying the Proposal for a Regulation on European Production and Preservation Orders for electronic evidence in criminal matters and the Proposal for a Directive laying down harmonised rules on the appointment of legal representatives for the purpose of gathering evidence in criminal proceedings (Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene – Konsekvensanalyse, der ledsager forslag til forordning om europæiske editions- og sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager og forslag til direktiv om harmoniserede regler for udpegning af retlige repræsentanter med henblik på at indsamle bevismateriale i straffesager), SWD(2018) 118 final.

¹⁴ European Commission Regulatory Scrutiny Board – Opinion on the Impact Assessment – Proposal for a Regulation on European Production and Preservation Orders for electronic evidence in criminal matters and the Proposal for a Directive laying down harmonised rules on the appointment of legal representatives for the purpose of gathering evidence in criminal proceedings (Kommissionens Udvalg for Forskriftskontrol – Udtalelse om konsekvensanalysen – Forslag til forordning om europæiske editions- og sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager og forslag til direktiv om harmoniserede regler for udpegning af retlige repræsentanter med henblik på at indsamle bevismateriale i straffesager), SEC(2018) 199.

Konsekvensanalysen afdækkede også behovet for, at tjenesteudbydere, der udbyder tjenester i EU, udpeger en retlig repræsentant i Unionen, og dette indgik i mulighed C og D.

Konsekvensanalysen afdækkede, at mulighederne med retlige repræsentanter (C og D) ville give en klar merværdi i forhold til de andre muligheder. Selv om tjenesteudbydere får ekstra omkostninger på kort sigt på grund af udpegningen af en retlig repræsentant, vil en harmoniseret ramme på EU-plan sandsynligvis mindske byrden for de tjenesteudbydere, som i øjeblikket frivilligt svarer på anmodninger om data fra retshåndhævende myndigheder, som har pligt til at vurdere dem i lyset af de forskellige love i alle medlemsstater. Omkostningsmodellen, der er opstillet og valideret i samarbejde med relevante tjenesteudbydere, viste, at initiativet vil medføre betydelige besparelser på kort og mellemlangt sigt og fjerne hindringer for det indre marked. Endvidere bør retssikkerhed og standardisering af procedurer også få en positiv virkning for SMV'er, eftersom det vil lette den administrative byrde. Samlet set forventes initiativet også at give besparelser for dem.

- **Grundlæggende rettigheder**

Pligten til at udpege en retlig repræsentant skal fjerne hindringer for og dermed lette udøvelse af den frie udveksling af tjenesteydelser. Navnlig gør forslaget det muligt for tjenesteudbydere, som er etableret i Unionen, at udpege et eksisterende forretningssted som retlig repræsentant, dog undtagen når dette forretningssted befinder sig i en medlemsstat, som ikke deltager i det retslige samarbejde, for hvilket instrumenterne er vedtaget i medfør af afsnit V i traktaten. Denne undtagelse skal afhjælpe den særlige situation, der er skabt af afsnit V i traktaten, og som der skal tages hensyn til.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Lovgivningsforslaget har ingen virkninger for Unionens budget.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelse og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Direktivet skal gennemføres af medlemsstaterne. Kommissionen vil støtte denne gennemførelsesproces ved at nedsætte et kontaktudvalg, der skal sikre en harmoniseret og sammenhængende gennemførelse og undgå forskellige systemer for tjenesteudbydere. Kommissionen vil i nødvendigt omfang udstede vejledning til tjenesteudbydere. Kommissionen vil fremlægge en rapport om direktivets anvendelse på grundlag af en detaljeret gennemgang af dets funktionsmåde for Europa-Parlamentet og Rådet senest fem år efter direktivets ikrafttræden. Om nødvendigt ledsages rapporten af forslag om tilpasning af dette direktiv.

- **Nærmere redegørelse for forslagets særlige bestemmelser**

Artikel 1 Genstand og anvendelsesområde

I artikel 1 fastlægges genstanden for direktivet, nemlig fastlæggelse af reglerne for visse tjenesteudbyderes retlige repræsentation i Unionen med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager.

Den type forpligtelser, der pålægges tjenesteudbydere, kan antage flere forskellige former, såsom modtagelse fra en anklager eller en dommer af en kendelse i straffesager med retlige konsekvenser, tilvejebringelse af data, der er nødvendige i sådanne straffesager, iværksættelse

af visse foranstaltninger til opbevaring af data i straffesager eller modtagelse af en henvendelse om en fuldbyrdelsesprocedure i tilfælde af manglende overholdelse. Tjenesteudbydere kan på grund af deres kommercielle og geografiske politik have vanskeligt ved at overholde disse forskellige typer anmodninger, der bliver stadigt hyppigere. På den anden side har de kompetente myndigheder brug for at vide, hvordan de skal komme i kontakt med tjenesteudbydere, der er etableret eller udbyder tjenester på Unionens område.

Medlemsstaterne pålægger ikke tjenesteudbydere yderligere forpligtelser inden for dette direktivs anvendelsesområde ud over dem, der udspringer af direktivet, herunder at etablere en retlig repræsentation på deres eget område i stedet for et hvilket som helst sted i Unionen, hvor de udbyder tjenester.

Harmoniserede regler om retlig repræsentation bør ikke begrænse de beføjelser, der er givet de kompetente myndigheder i EU-retten og national lovgivning til at henvende sig til tjenesteudbydere, der er etableret på deres område. I tilfælde hvor nationale myndigheder beslutter at forkynde deres kendelser direkte for tjeneudbyderen på dennes forretningssted, finder den retlig repræsentants ansvar som fastsat i dette direktiv ikke anvendelse.

Artikel 2 Definitioner

Artikel 2 fastlægger de definitioner, der finder anvendelse i dette instrument.

Den retlige repræsentant kan være en juridisk eller fysisk person, der udpeges af tjenesteudbyderen til at handle på vedkommendes vegne for at overholde kompetente retshåndhavende myndigheders og retslige myndigheders afgørelser med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager. Tjenesteudbydere bør kunne vælge at udpege et eksisterende forretningssted i en medlemsstat, herunder deres eget hovedsæde, og også udnævne flere retlige repræsentanter.

Følgende typer tjenesteudbydere falder ind under direktivets anvendelsesområde: udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, udbydere af informationssamfundstjenester, som lagrer data som led i den til brugeren udbudte tjeneste, herunder sociale netværk, onlinemarkedspladser og andre hostingtjenesteudbydere samt udbydere af navne- og nummertjenester til internettet.

Direktivets anvendelsesområde dækker udbydere af elektroniske kommunikationstjenester som defineret [i direktivet om en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation]. Traditionelle telekommunikationstjenester, forbrugere og virksomheder er i stigende grad afhængige af nye internetbaserede tjenester, der muliggør interpersonel kommunikation, såsom internettelefoni, beskedtjenester og webbaserede e-posttjenester i stedet for traditionelle kommunikationstjenester. Disse tjenester er sammen med de sociale netværk som Twitter og Facebook, der lader brugerne udveksle indhold, derfor omfattet af dette forslag.

I mange tilfælde lagres dataene ikke længere på en brugers egen enhed, men gøres tilgængelige på en cloud-baseret infrastruktur, der i princippet muliggør adgang overalt. Tjenesteudbydere behøver ikke at være etableret eller have egne servere i hver jurisdiktion, men anvender snarere centraliserede systemer til at levere deres tjenesteydelser. For at tage hensyn til denne udvikling dækker definitionen cloud-tjenester, som leverer en vifte af databehandlingsressourcer såsom netværk, servere og anden infrastruktur, lagring, apps og tjenester, som gør det muligt at lagre data til forskellige formål. Dette instrument finder også anvendelse på digitale markedspladser, som tillader forbrugere og/eller handlende at indgå transaktioner online via salgs- eller tjenesteydelsesaftaler med handlende. Sådanne transaktioner foregår enten på onlinemarkedspladsens websted eller på en handlendes websted, som benytter databehandlingstjenester, der stilles til rådighed af

onlinemarkedspladsen. Det er derfor denne markedsplads, der normalt er i besiddelse af det elektroniske bevismateriale, der kan være brug for i en straffesag.

Tjenester, for hvilke lagring af data ikke er et definerende element, er ikke omfattet af forslaget. Selv om de fleste tjenester, der leveres af udbydere nu om dage, involverer en eller anden type lagring af data, især når de leveres online på afstand, kan tjenester, for hvilke lagring af data ikke er et af de primære træk og derfor kun har underordnet karakter, skilles ud, herunder tjenester, der leveres online på afstand af advokater, arkitekter, ingeniører og revisorer.

Data, som ligger hos internetinfrastruktur-tjenester, f.eks. domænenavnregistratorer og -registre og anonymiserings- og proxytjenesteudbydere, eller hos regionale internetregistre over internetprotokoladresser, kan være relevante for straffesager, da de kan indeholde spor, som kan muliggøre identificering af en person eller en enhed, der kan være indblandet i kriminalitet.

For at definere sådanne tjenesteudbydere som udbydere, der falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, bør der være en tilstrækkelig tilknytning mellem udbyderen og Unionen. I så henseende bør det vurderes, om tjenesteudbyderen tillader fysiske eller juridiske personer i Unionen at benytte vedkommendes tjenester. Alene det forhold, at tjenesten er tilgængelig (hvilket også kan skyldes, at tjenesteudbyderens eller en formidlers websted eller en e-mailadresse og andre kontaktoplysninger er tilgængelige), bør imidlertid ikke være en tilstrækkelig betingelse for at anvende direktivet herpå. Derfor bør der kræves en væsentlig tilknytning til Unionen. Når tjenesteudbyderen har et forretningssted i Unionen, består der helt klart en sådan væsentlig tilknytning. I mangel af et forretningssted i Unionen bør kriteriet om en væsentlig tilknytning til Unionen vurderes på baggrund af forekomsten af et betydeligt antal brugere i en eller flere medlemsstater eller målretning af aktiviteter mod en eller flere medlemsstater. Målretningen af aktiviteter mod en eller flere medlemsstater kan bestemmes på baggrund af alle relevante omstændigheder, herunder faktorer som anvendelse af et sprog eller en valuta, der normalt benyttes i den pågældende medlemsstat, eller muligheden for at bestille varer eller tjenesteydelser. Målretningen af aktiviteter mod en medlemsstat kan også udledes af, at en app er tilgængelig i den pågældende nationale appbutik, at der annonceres lokalt eller reklameres på en medlemsstats sprog, at oplysninger fra personer i medlemsstater udnyttes i forbindelse med udbyderens aktiviteter, eller at kunderelationer håndteres, f.eks. at kundeservicen varetages på det sprog, der normalt tales i en medlemsstat. Der er også en formodning om væsentlig tilknytning, når en tjenesteudbyder retter sine aktiviteter mod en eller flere medlemsstater som fastsat i artikel 17, stk. 1, litra c), i forordning 1215/2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

Artikel 3 Retlig repræsentant

Artikel 3, stk. 1 og 2, fastlægger den forpligtelse, der skal pålægges tjenesteudbydere, som leverer tjenester i Unionen, til at udpege en retlig repræsentant i Unionen. I princippet bør tjenesteudbydere frit kunne vælge den medlemsstat, hvori de udpeger deres retlige repræsentant, og i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, må medlemsstaterne ikke begrænse dette frie valg, f.eks. ved at pålægge tjenesteudbyderen en pligt til at udpege den retlige repræsentant på den pågældende medlemsstats område. Artikel 3, stk. 1-3, indeholder imidlertid visse begrænsninger med hensyn til dette frie valg for tjenesteudbydere, navnlig at den retlige repræsentant bør etableres i en medlemsstat, hvor tjenesteudbyderen leverer tjenester eller er etableret. Denne begrænsning, som kræver en allerede eksisterende forbindelse mellem tjenesteudbyderen og medlemsstaten, hvori den retlige repræsentant skal udpeges, begrænser tjenesteudbyderens mulighed for at udvælge medlemsstaten ud fra

hensyn, som ville stride mod formålet med dette direktiv, såsom bødeniveauet. Artikel 3, stk. 1-3, definerer også, hvilke medlemsstater der er ansvarlige for at pålægge tjenesteudbydere pligten.

Artikel 3, stk. 1, finder anvendelse på tjenesteudbydere, der er etableret i Unionen. De skal udpege mindst én retlig repræsentant i Unionen, nærmere bestemt i en medlemsstat, hvor de udbyder tjenester eller er etableret. De medlemsstater, hvori tjenesteudbydere er etableret, har ansvaret for at pålægge disse denne pligt.

Artikel 3, stk. 2, finder anvendelse på tjenesteudbydere, der ikke er etableret i Unionen. I så fald bør de udpege en retlig repræsentant i en af de medlemsstater, hvor de udbyder deres tjenester. De medlemsstater, hvori tjenesteudbydere udbyder tjenester, har ansvaret for at pålægge disse denne pligt.

Artikel 3, stk. 3, finder anvendelse i begge de tilfælde, der er omfattet af artikel 3, stk. 1, og artikel 3, stk. 2, og stiller yderligere krav for at afhjælpe det iboende problem i samspillet mellem et instrument for det indre marked og retslige samarbejdsinstrumenter vedtaget i henhold til afsnit V i traktaten. En retlig repræsentant udpeget i en medlemsstat, der ikke deltager i et relevant retsligt samarbejdsinstrument, vil ikke fuldt ud kunne varetage sit hverv, da vedkommende ikke kan få forkyndt en kendelse i henhold til dette instrument. Derfor kræver artikel 3, stk. 3, at tjenesteudbydere, som udbyder deres tjenester i medlemsstater, der deltager i sådanne instrumenter, udpeger en retlig repræsentant i en af disse. Følgelig vil en tjenesteudbyder, der etablerer en retlig repræsentant i en medlemsstat, som deltager i et retsligt samarbejdsinstrument i henhold til afsnit V, opfylde sine forpligtelser både i henhold til stk. 1 eller 2, afhængigt af omstændighederne, og i henhold til stk. 3. På den anden side vil en tjenesteudbyder, der udpeger en retlig repræsentant i en medlemsstat, der ikke deltager i et retsligt samarbejdsinstrument i henhold til afsnit V, dermed opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 1 eller 2, men vil for også at kunne opfylde sin pligt i henhold til stk. 3 skulle udpege en anden retlig repræsentant i en af de medlemsstater, der deltager i et retsligt samarbejdsinstrument i henhold til afsnit V. De medlemsstater, der deltager i et relevant instrument, og hvori tjenesteudbyderen udbyder sine tjenester, er ansvarlig for at pålægge vedkommende denne pligt.

På grund af den "variable geometri", der kendetegner det strafferetlige område, hvor Danmark ikke deltager i nogen af Unionens instrumenter i henhold til afsnit V, og Det Forenede Kongerige og Irland har en "opt in"-ret, er der i øjeblikket forskellige instrumenter, der finder anvendelse i forbindelserne mellem medlemsstaterne, når der indsamles bevismateriale i straffesager. Disse instrumenter omfatter direktivet om den europæiske efterforskningskendelse og konventionen fra 2000 om gensidig retshjælp. Den europæiske editionskendelse vil føje endnu et instrument til dette mangefacetterede retssystem. Den deraf følgende kompleksitet vil sandsynligvis medføre en øget risiko for, at medlemsstater, der deltager i forordningen om den europæiske editionskendelse, kan udvikle ukoordinerede nationale løsninger, som igen vil medføre yderligere fragmentering og retsusikkerhed for alle berørte parter. Derfor bør alle medlemsstater have pligt til at sikre, at tjenesteudbydere, der ikke er etableret i Unionen, men udbyder tjenester i Unionen, udpeger en retlig repræsentant i Unionen, som bliver modtager af direkte anmodninger i grænseoverskridende situationer og af anmodninger baseret på retsligt samarbejde mellem retslige myndigheder. For at undgå risikoen for at svække effektiviteten af EU's retlige instrumenter, der er vedtaget i medfør af afsnit V, kapitel 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager, hvori kun nogle af medlemsstaterne deltager, bør der endvidere udpeges en retlig repræsentant i en af de medlemsstater, der deltager i disse retlige instrumenter.

Tjenesteudbydere bør frit kunne udpege et af deres forretningssteder i Unionen, herunder deres hovedsæde, som deres retlige repræsentant på de betingelser, der er fastlagt i direktivet.

Artikel 3, stk. 6, klarlægger, at medlemsstaterne i deres nationale lovgivning skal sikre, at en udpeget retlig repræsentant kan drages til ansvar for manglende opfyldelse, uden at det berører tjenesteudbyderens eget ansvar. Tjenesteudbydere bør ikke kunne hævde, at de ikke er ansvarlige for f.eks. deres retlige repræsentants manglende overholdelse. De må heller ikke fritage sig selv for skyld på grundlag af manglende eller ineffektive interne procedurer, da de er ansvarlige for at tilvejebringe de ressourcer og beføjelser, der er nødvendige for at garantere overholdelsen af kendelser og nationale afgørelser. Den retlige repræsentant bør heller ikke kunne fritage sig selv for skyld ved f.eks. at hævde, at vedkommende ikke er beføjet til at udlevere data.

Artikel 4 Meddelelser og sprog

Artikel 4 fastlægger, at medlemsstaterne har pligt til at sikre, at tjenesteudbyderne udpeger en eller flere retlige repræsentanter og fremsender kontaktoplysninger om dem.

Meddelelsen bør også omfatte oplysninger om det eller de sprog, hvorpå tjenesteudbyderen kan kontaktes. Det officielle sprog i den medlemsstat, hvori den retlige repræsentant er beliggende, vil være det sprog, der benyttes som standard. Hvis der er flere officielle sprog, kan tjenesteudbyderen vælge et eller flere af dem. Desuden vil tjenesteudbyderne kunne vælge yderligere officielle sprog i Unionen, hvorpå kompetente myndigheder i alle medlemsstater skal affatte deres henvendelser til tjenesteudbyderen. Dette vil gøre det muligt for tjenesteudbydere at vælge et sprog, der f.eks. bruges i intern kommunikation med hovedsædet, eller som i øjeblikket hyppigt bruges i anmodninger, og dermed sikre bedre sammenhæng og mere sikkerhed for både kompetente myndigheder og tjenesteudbydere.

Når en tjenesteudbyder udpeger flere retlige repræsentanter, kan vedkommende også oplyse grunde til at vælge en bestemt repræsentant til en given henvendelse. Disse er ikke bindende for medlemsstaternes myndigheder, men bør følges undtagen i behørigt begrundede tilfælde.

Tjenesteudbyderne er ansvarlige for at gøre disse oplysninger offentligt tilgængelige, f.eks. på deres websted, og for at ajourføre oplysningerne. Yderligere bør medlemsstaterne give adgang til relevante oplysninger om dedikerede websteder for at hjælpe retslige myndigheder med at finde den korrekte modtager.

Artikel 5 Sanktioner

I tilfælde hvor tjenesteudbydere omfattes af dette direktiv ikke overholder de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, bør medlemsstaterne i deres nationale lovgivning indføre effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner, som kan iværksættes over for tjenesteudbydere for ikke at udpege en retlig repræsentant som fastlagt i direktivet og ikke tilvejebringe de nødvendige beføjelser, ressourcer og betingelser såsom infrastruktur til den retlige repræsentant med henblik på generelt at efterleve de nationale myndigheders afgørelser og udlevere det ønskede bevismateriale.

Straffe eller bøder for den retlige repræsentants manglende efterlevelse af en bestemt afgørelse, såsom en kendelse i en konkret sag, er på den anden side genstand for andre specifikke instrumenter såsom forordningen om europæiske editions- og sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager eller i national ret (Regulation on European Production and Preservation Orders for electronic evidence in criminal matters or the national law).

Artikel 6 Koordineringsmekanisme

For at sikre en sammenhængende tilgang fastlægger direktivet en koordineringsmekanisme blandt centrale myndigheder udpeget af medlemsstaterne. Denne koordineringsmekanisme vil sætte medlemsstaterne i stand til at udveksle oplysninger, yde hinanden hjælp og samarbejde i deres håndhævelsestilgang, f.eks. ved at finde den medlemsstat, der er bedst egnet til at skride til handling i en given sag om manglende overholdelse.

Artikel 7, 8, 9 og 10

Disse artikler indeholder yderligere bestemmelser om medlemsstaternes gennemførelse, Kommissionens gennemgang, direktivets ikrafttræden og direktivets adressater. Dette forslag til direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende. Medlemsstaterne får seks måneder til at gennemføre bestemmelserne i forslaget til direktiv i deres nationale lovgivning. Kommissionen foretager en evaluering af dette direktiv i overensstemmelse med Kommissionens retningslinjer for bedre regulering og jf. stk. 22 i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016¹⁵.

---

¹⁵ Interinstitutionel aftale mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen om bedre lovgivning af 13. april 2016 (EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1).

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV**om harmoniserede regler for udpegning af retlige repræsentanter med henblik på
indsamling af bevismateriale i straffesager**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53 og 62,
under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁶,
efter den almindelige lovgivningsprocedure og
ud fra følgende betragtninger:

- (1) Netværksbaserede tjenester kan i princippet leveres fra et hvilket som helst sted og kræver ikke, at der findes en fysisk infrastruktur, et forretningssted eller medarbejdere i det land, hvor tjenesterne udbydes, eller i det indre marked som helhed. Som følge heraf kan det være svært at anvende og håndhæve forpligtelser, der er fastlagt i national ret og EU-retten, og som finder anvendelse på de pågældende tjenesteudbydere, navnlig pligten til at efterleve en kendelse eller en afgørelse udstedt af en retslig myndighed. Dette er især tilfældet i strafferetten, hvor medlemsstaternes myndigheder har vanskeligt ved at forkynde, sikre efterlevelse og håndhæve deres afgørelser, navnlig når de omhandlede tjenester leveres uden for deres område.
- (2) På denne baggrund har medlemsstaterne truffet en række uens foranstaltninger til mere effektiv anvendelse og håndhævelse af deres lovgivning. Dette omfatter foranstaltninger til henvendelse til tjenesteudbydere for at indsamle elektronisk bevismateriale, som er relevant for straffesager.
- (3) Til det formål har visse medlemsstater vedtaget eller overvejer at vedtage lovgivning, der påbyder en række tjenesteudbydere, der udbyder tjenester på medlemsstatens område, at etablere en obligatorisk retlig repræsentation på dette område. Sådanne krav skaber hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser i det indre marked.
- (4) Der er en betydelig risiko for, at andre medlemsstater vil forsøge at afhjælpe eksisterende mangler i forbindelse med indsamlingen af bevismateriale i straffesager ved i mangel af en EU-tilgang at pålægge uens nationale forpligtelser. Dette vil uvægerligt skabe yderligere hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser i det indre marked.
- (5) Under de nuværende omstændigheder påvirker den deraf følgende retsusikkerhed både tjenesteudbydere og nationale myndigheder. Uens og muligvis konfliktende

---

¹⁶ EUT C [...] af [...], s. [...].

forpligtelser pålægges tjenesteudbydere, der er etableret i eller udbyder deres tjenester i forskellige medlemsstater, hvori de også underlægges forskellige sanktionsordninger i tilfælde af overtrædelser. Disse divergerende strafferetlige rammer vil sandsynligvis blive yderligere forskellige på grund af kommunikations- og informationssamfundstjenesternes stigende betydning for vores dagligdag og i samfundet. Ovenstående udgør ikke alene en hindring for et velfungerende indre marked, men medfører også problemer for Unionens etablering af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed og dettes korrekte funktionsmåde.

- (6) For at undgå denne fragmentering og sikre, at virksomheder, der drives i det indre marked, er underlagt de samme eller ensartede forpligtelser, har Unionen vedtaget en række retsakter på tilknyttede områder såsom databeskyttelse¹⁷. For at hæve beskyttelsesniveauet for de registrerede bestemmes det i reglerne i den generelle forordning om databeskyttelse¹⁸, at dataansvarlige og databehandlere, der ikke er etableret i Unionen, men udbyder varer eller tjenester til enkeltpersoner i Unionen eller overvåger disses adfærd, hvis deres adfærd foregår i Unionen, skal udpege en retlig repræsentant i Unionen, medmindre behandlingen er lejlighedsvis, ikke i stort omfang omfatter behandling af særlige kategorier af oplysninger eller behandling af personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser og sandsynligvis ikke indebærer en risiko for fysiske personers rettigheder eller frihedsrettigheder under hensyntagen til behandlingens karakter, sammenhæng, omfang og formål, eller medmindre den dataansvarlige er en offentlig myndighed eller et offentligt organ.
- (7) Fastlæggelsen af harmoniserede regler om visse tjenesteudbyderes retlige repræsentation i Unionen til modtagelse, overholdelse og håndhævelse af afgørelser udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager bør fjerne de eksisterende hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser og forebygge, at der fremover indføres uens nationale tilgange i den henseende. Der bør indføres ensartede spilleregler for alle tjenesteudbydere. Desuden bør en mere effektiv retshåndhævelse i straffesager inden for det fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed lettes.
- (8) Den pågældende retlige repræsentant bør tjene som modtager af nationale kendelser og afgørelser og af kendelser og afgørelser, der er truffet i medfør af EU-retlige instrumenter vedtaget i henhold til afsnit V, kapitel 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager. Dette omfatter både instrumenter, der tillader direkte forkyndelse af kendelser i grænseoverskridende situationer for tjenesteudbyderen, og instrumenter, der bygger på retsligt samarbejde mellem retslige myndigheder i henhold til afsnit V, kapitel 4.

---

¹⁷ Europa-Parlamentets og Rådets [direktiv 95/46/EF](#) af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31). Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2016/679](#) af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1). Europa-Parlamentets og Rådets [direktiv 2002/58/EF](#) af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktivet om privatlivets fred og elektronisk kommunikation) (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).

¹⁸ Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2016/679](#) af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

- (9) Medlemsstaterne sikrer, at pligten til at udpege en retlig repræsentant træder i kraft omgående, dvs. på datoen for gennemførelsen som fastsat i artikel 7 for tjenesteudbydere, som udbyder tjenester i Unionen på den pågældende dato, eller fra det øjeblik, tjenesteudbyderen påbegynder udbuddet af tjenester i Unionen, for de tjenesteudbyderes vedkommende, som påbegynder udbuddet af tjenester efter gennemførelsesdatoen.
- (10) Pligten til at udpege en retlig repræsentant bør gælde tjenesteudbydere, som udbyder tjenester i Unionen, dvs. i en eller flere medlemsstater. Situationer, hvor en tjenesteudbyder er etableret på en medlemsstats område og alene udbyder tjenester på denne medlemsstats område, bør ikke være omfattet af direktivet.
- (11) Uanset udpegningen af en retlig repræsentant bør medlemsstaterne fortsat kunne henvende sig til tjenesteudbydere med forretningssted på deres område, uanset om det er i rent nationale situationer, og uanset om det er efter modtagelse af en anmodning om bistand i henhold til retlige instrumenter om gensidig retshjælp og om gensidig anerkendelse i straffesager.
- (12) Bestemmelsen af, om en tjenesteudbyder udbyder tjenester i Unionen, kræver en vurdering af, om tjenesteudbyderen tillader fysiske eller juridiske personer i Unionen at benytte vedkommendes tjenester. Det forhold alene, at en onlinegrænseflade er tilgængelig (f.eks. at tjenesteudbyderens eller en formidlers websted eller en e-mailadresse og andre kontaktoplysninger er tilgængelige), bør imidlertid ikke være en tilstrækkelig betingelse for at anvende direktivet herpå.
- (13) Det bør også være relevant for bestemmelsen af dette direktivs anvendelsesområde, om der foreligger en væsentlig tilknytning til Unionen. Når tjenesteudbyderen har et forretningssted i Unionen, bør tilknytningen til Unionen betragtes som væsentlig. I mangel af et sådant forretningssted bør kriteriet om en væsentlig tilknytning vurderes på baggrund af forekomsten af et betydeligt antal brugere i en eller flere medlemsstater eller målretning af aktiviteter mod en eller flere medlemsstater. Målretningen af aktiviteter mod en eller flere medlemsstater kan bestemmes på baggrund af alle relevante omstændigheder, herunder faktorer som anvendelse af et sprog eller en valuta, der normalt benyttes i den pågældende medlemsstat, eller muligheden for at bestille varer eller tjenesteydelser. Målretningen af aktiviteter mod en medlemsstat kan også udledes af, at en applikation ("app") er tilgængelig i den pågældende nationale appbutik, at der annonceres lokalt eller reklameres på en medlemsstats sprog, eller at kunderelationer håndteres, f.eks. at kundeservicen varetages, på det sprog, der normalt tales i denne medlemsstat. Der er også formodning om væsentlig tilknytning, når en tjenesteudbyder retter sine aktiviteter mod en eller flere medlemsstater som fastsat i artikel 17, stk. 1, litra c), i forordning 1215/2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. På den anden side kan leveringen af tjenesten alene med henblik på overholdelse af forbuddet mod forskelsbehandling som fastsat i forordning (EU) 2018/302¹⁹ ikke i sig selv anses for at udgøre målretning af aktiviteter mod et givet område inden for Unionen. De samme overvejelser bør lægges til grund ved bestemmelsen af, om en tjenesteudbyder udbyder tjenester i en medlemsstat.

---

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2018/302](#) af 28. februar 2018 om imødegåelse af uberettiget geoblokering og andre former for forskelsbehandling på grundlag af kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted i det indre marked og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og (EU) 2017/2394 og af direktiv 2009/22/EF (EUT L 601 af 2.3.2018, s. 1).

- (14) Tjenesteudbydere, som har pligt til at udpege en retlig repræsentant, bør til formålet kunne vælge et eksisterende forretningssted i en medlemsstat, herunder en juridisk enhed, en filial, et agentur, et kontor eller deres eget hovedsæde, og også udpege mere end én retlig repræsentant. Ikke desto mindre bør en koncern ikke tvinges til at udpege flere repræsentanter, dvs. en for hver af koncernens enkelte virksomheder. Forskellige EU-retlige instrumenter vedtaget i henhold til afsnit V, kapitel 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder anvendelse i relationerne mellem medlemsstaterne i forbindelse med indsamling af bevismateriale i straffesager. På grund af denne "variable geometri", der kendetegner det fælles strafferetlige område, er der behov for at sikre, at direktivet ikke medvirker til, at der opstår yderligere uligheder eller hindringer for leveringen af tjenesteydelser i det indre marked, ved at det tillader tjenesteudbydere, der udbyder tjenester i en medlemsstat, som ikke deltager i de relevante retlige instrumenter, at udpege en retlig repræsentant i denne medlemsstat, idet dette ikke ville løse problemet. Derfor bør der udpeges mindst én repræsentant i en medlemsstat, som deltager i de relevante EU-retlige instrumenter, for at undgå risikoen for at svække effektiviteten af den udpegning, som er fastlagt i dette direktiv, og for at udnytte synergieffekten ved at have en retlig repræsentant til at modtage, overholde og håndhæve afgørelser og kendelser, der er udstedt med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager, herunder i henhold til [forordningen] eller konventionen fra 2000 om gensidig retshjælp. Ved udpegning af en retlig repræsentant, hvilket også kan benyttes til at sikre overholdelse af nationale lovkrav, udnyttes synergieffekten endvidere ved at have en klar modtager hos tjenesteudbyderen af henvendelser om indsamling af bevismateriale i straffesager.
- (15) Tjenesteudbydere bør frit kunne vælge den medlemsstat, hvori de udpeger deres retlige repræsentant, og medlemsstaterne må ikke begrænse dette frie valg, f.eks. ved at pålægge tjenesteudbyderen en pligt til at udpege den retlige repræsentant på den pågældende medlemsstats område. Men direktivet indeholder også visse begrænsninger med hensyn til dette frie valg for tjenesteudbyderne, navnlig at den retlige repræsentation bør etableres i en medlemsstat, hvor tjenesteudbyderen leverer tjenester eller er etableret, og at der er pligt til at udpege en retlig repræsentant i en af de medlemsstater, der deltager i et retsligt samarbejdsinstrument vedtaget i henhold til afsnit V i traktaten.
- (16) De tjenesteudbydere, der er mest relevante i forbindelse med indsamling af bevismateriale i straffesager, er udbydere af elektroniske kommunikationstjenester og specifikke udbydere af informationssamfundstjenester, som letter samspillet mellem brugerne. Dermed bør begge grupper være omfattet af dette direktiv. Udbydere af elektroniske kommunikationstjenester defineres i forslaget til direktiv om en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation. De omfatter interpersonelle kommunikationstjenester såsom internettelefoni, beskedtjenester og webbaserede e-posttjenester. Kategorierne af informationssamfundstjenester, der er omfattet her, er dem, for hvilke lagring af data er et definerende element for den tjeneste, der leveres til brugeren, og henviser især til sociale netværk, i det omfang de ikke betegnes som elektroniske kommunikationstjenester, onlinemarkedspladser, der letter transaktioner mellem brugerne (såsom forbrugere og forhandlere), og andre hostingtjenester, herunder hvor tjenesten leveres via cloudcomputing. Informationssamfundstjenester, for hvilke lagring af data ikke er et definerende element og kun har karakter af hjælpemiddel, såsom tjenester, der leveres online på afstand af advokater, arkitekter, ingeniører og revisorer, bør udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde, selv når de kan falde inden for definitionen af informationssamfundstjenester som fastlagt i direktiv (EU) 2015/1535.

- (17) Udbydere af internetinfrastrukturjenester knyttet til tildeling af navne og numre, f.eks. domænenavneregistratorer og -registre og anonymiserings- og proxytjenesteudbydere eller regionale internetregistre over internetprotokoladresser ("IP"-adresser), er særlig relevante for identificering af aktører bag skadelige eller kompromitterede websteder. De er i besiddelse af data, som har særlig relevans for strafferetlige efterforskninger, da de kan muliggøre identificering af en person eller en enhed bag et websted, der udnyttes til kriminelle aktiviteter, eller som er offer for kriminelle handlinger i tilfældet med et kompromitteret websted, som er blevet overtaget af kriminelle.
- (18) Den retlige repræsentant bør kunne efterleve afgørelser og kendelser, som vedkommende modtager af medlemsstaternes myndigheder på vegne af tjenesteudbyderen, som bør træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre dette resultat, herunder tilstrækkelige ressourcer og beføjelser. Skulle sådanne foranstaltninger slet ikke være truffet eller være behæftet med mangler, bør det ikke kunne begrunde manglende overholdelse af afgørelser eller kendelser inden for dette direktivs anvendelsesområde, hverken for tjenesteudbyderen eller dennes retlige repræsentant.
- (19) Tjenesteudbyderne bør meddele den medlemsstat, hvori deres retlige repræsentant er bosiddende eller etableret, identitet og kontaktoplysninger på deres retlige repræsentant og efterfølgende ændringer og ajourføringer af oplysningerne. Meddelelsen bør også indeholde oplysninger om de sprog, som henvendelser til den retlige repræsentant kan affattes på, herunder mindst ét af de officielle sprog i den medlemsstat, hvori den retlige repræsentant er bosiddende eller etableret, men kan omfatte andre officielle sprog i Unionen, såsom det sprog, der benyttes i tjenesteudbyderens hovedsæde. Når tjenesteudbyderen udpeger mere end én retlig repræsentant, kan vedkommende også oplyse grunde til at vælge en bestemt repræsentant til en given henvendelse. Disse grunde er ikke bindende for medlemsstaternes myndigheder, men bør følges undtagen i behørigt begrundede tilfælde. Alle disse oplysninger, som er af særlig relevans for medlemsstaternes myndigheder, bør gøres offentligt tilgængelige af tjenesteudbyderen, f.eks. på dennes websted, på en måde, der er sammenlignelig med kravene til at gøre generelle oplysninger tilgængelige i henhold til artikel 5 i direktiv 2000/31/EF om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked²⁰ (e-handelsdirektivet). For de tjenesteudbydere, der er omfattet af e-handelsdirektivet, udgør artikel 3, stk. 3, et supplement til, ikke en erstatning af, disse krav. Desuden bør medlemsstaterne også offentliggøre de relevante oplysninger om deres land på en dedikeret side på e-justice-portalen for at lette koordineringen mellem medlemsstaterne og henvendelser til den retlige repræsentant fra myndigheder i en anden medlemsstat.
- (20) Tilsidesættelse af pligten til at udpege en retlig repræsentant og meddele og gøre oplysningerne herom offentligt tilgængelige bør være underlagt effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner. Sanktionerne bør under ingen omstændigheder omfatte et forbud, hverken permanent eller foreløbigt, mod levering af tjenesten. Medlemsstaterne bør koordinere deres håndhævelsesforanstaltninger, når en tjenesteudbyder udbyder sine tjenester i flere medlemsstater. For at sikre en sammenhængende og forholdsmæssig tilgang indføres en koordineringsmekanisme.

---

²⁰ Europa-Parlamentets og Rådets [direktiv 2000/31/EF](#) af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

Kommissionen kan lette denne koordinering om nødvendigt, men skal oplyses om tilfælde af overtrædelse. Dette direktiv regulerer ikke de kontraktlige arrangementer vedrørende overførsel eller overdragelse af de finansielle konsekvenser mellem tjenesteudbydere og deres retlige repræsentanter af sanktioner, der iværksættes over for dem.

- (21) Dette direktiv berører ikke myndighedernes undersøgelsesbeføjelser i civile eller forvaltningsretlige sager, herunder når sådanne sager kan føre til sanktioner.
- (22) For at sikre ensartet anvendelse af direktivet bør der indføres yderligere mekanismer til samordning mellem medlemsstaterne. Til det formål bør medlemsstaterne udpege en central myndighed, som kan forsyne centrale myndigheder i andre medlemsstater med oplysninger og bistand ved anvendelsen af direktivet, navnlig når der overvejes håndhævelsesforanstaltninger i henhold til direktivet. Denne koordineringsmekanisme bør sikre, at relevante medlemsstater oplyses om en medlemsstats hensigt om at iværksætte en håndhævelsesforanstaltning. Desuden bør medlemsstaterne sikre, at centrale myndigheder kan yde hinanden hjælp under sådanne omstændigheder og samarbejde med hinanden i relevant omfang. Samarbejdet mellem centrale myndigheder i tilfælde af en håndhævelsesforanstaltning kan indebære koordinering af en håndhævelsesforanstaltning mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater. De centrale myndigheder skal også involvere Kommissionen i relevant omfang i forbindelse med koordinering af en håndhævelsesforanstaltning. Indførelsen af koordineringsmekanismen berører ikke den enkelte medlemsstats ret til at iværksætte sanktioner over for tjenesteudbydere, som ikke opfylder deres forpligtelser i henhold til direktivet. Når der udpeges og offentliggøres information om centrale myndigheder, gør det det lettere for tjenesteudbyderen at give meddelelse om udpegningen af og kontaktoplysninger om vedkommendes retlige repræsentant til den medlemsstat, hvori den retlige repræsentant er bosiddende eller etableret.
- (23) Da formålet med dette direktiv, nemlig at fjerne hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser i forbindelse med indsamling af bevismateriale i straffesager, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, men på grund af sådanne tjenesters grænseløse karakter bedre kan nås på EU-plan, kan Unionen træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (24) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001²¹ og afgav en udtalelse den (...) ²².
- (25) Kommissionen bør foretage en evaluering af dette direktiv, som bør være baseret på de fem kriterier: effektivitet, virkningsfuldhed, relevans, sammenhæng og merværdi for EU og danne grundlag for konsekvensanalyser af eventuelle yderligere foranstaltninger. Evalueringen bør afsluttes inden fem år efter direktivets ikrafttræden for at muliggøre indsamling af tilstrækkelige data om den praktiske gennemførelse

---

²¹ Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EF\) nr. 45/2001](#) af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

²² EUT C [...] af [...], s. [...].

heraf. Der bør indhentes oplysninger regelmæssigt og med henblik på at kvalificere evalueringen af dette direktiv —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1
Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastlægger reglerne for visse tjenesteudbyderes retlige repræsentation i Unionen til modtagelse, overholdelse og håndhævelse af afgørelser og kendelser udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager.
2. Medlemsstaterne må ikke pålægge tjenesteudbydere, der er omfattet af dette direktiv, yderligere forpligtelser ud over dem, der udspringer af direktivet, jf. stk. 1.
3. Dette direktiv berører ikke de nationale myndigheders beføjelser i overensstemmelse med EU-retten og national ret til at henvende sig til tjenesteudbydere, der er etableret på deres område, i det i stk. 1 anførte øjemed.
4. Dette direktiv finder anvendelse på tjenesteudbydere som defineret i artikel 2, nr. 2, som udbyder deres tjenester i Unionen. Direktivet finder ikke anvendelse på tjenesteudbydere, der er etableret på en enkelt medlemsstats område og alene udbyder tjenester på denne medlemsstats område.

Artikel 2
Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- (1) "retlig repræsentant": en juridisk eller fysisk person, som skriftligt udpeges af en tjenesteudbyder i henhold til artikel 1 og artikel 3, stk. 1, 2 og 3
- (2) "tjenesteudbyder": enhver fysisk eller juridisk person, som udbyder en eller flere af følgende kategorier af tjenester:
  - (a) elektroniske kommunikationstjenester som defineret i artikel 2, nr. 4), i [direktivet om en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation]
  - (b) informationssamfundstjenester som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535²³, for hvilke lagring af data er et definerende element for den tjeneste, der leveres til brugeren, herunder sociale netværk, onlinemarkedspladser, der letter transaktioner mellem brugerne, og andre hostingtjenesteudbydere
  - (c) domænenavn- og IP-nummertjenester til internettet, såsom IP-adresseudbydere, domænenavnregistre, domænenavnregistratorer og tilknyttede anonymiserings- og proxytjenester
- (3) "udbyder tjenester i en medlemsstat":

---

²³ Europa-Parlamentets og Rådets [direktiv \(EU\) 2015/1535](#) af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (EUT L 241 af 17.9.2015, s. 1).

- (a) sætter juridiske eller fysiske personer i en medlemsstat i stand til at benytte de i nr. 2) anførte tjenester og
  - (b) har en væsentlig tilknytning til den i litra a) nævnte medlemsstat
- (4) "forretningssted": enten den faktiske drift af en virksomhed på ubestemt tid gennem en stabil infrastruktur, hvorfra forretningen med at levere tjenesteydelser foregår, eller en stabil infrastruktur, hvorfra forretningen ledes
- (5) "koncern": koncern som defineret i artikel 3, nr. 15), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849²⁴.

Artikel 3 *Retlig repræsentant*

1. Medlemsstater, hvori en tjenesteudbyder, der udbyder tjenester i Unionen, er etableret, sikrer, at denne tjenesteudbyder udpeger mindst én retlig repræsentant i Unionen til modtagelse, overholdelse og håndhævelse af afgørelser og kendelser udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager. Den retlige repræsentant er bosiddende eller etableret i en af de medlemsstater, hvor tjenesteudbyderen er etableret eller udbyder tjenester.
2. Når en tjenesteudbyder ikke er etableret i Unionen, sikrer medlemsstaterne, at en sådan tjenesteudbyder, der udbyder tjenester på deres område, udpeger mindst én retlig repræsentant i Unionen til modtagelse, overholdelse og håndhævelse af afgørelser og kendelser udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager. Den retlige repræsentant er bosiddende eller etableret i en af de medlemsstater, hvor tjenesteudbyderen udbyder tjenester.
3. For så vidt angår modtagelse, overholdelse og håndhævelse af afgørelser og kendelser udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder i henhold til EU-retlige instrumenter, som er vedtaget i henhold til afsnit V, kapitel 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager, sikrer de medlemsstater, der deltager i disse retlige instrumenter, at tjenesteudbydere, der udbyder tjenester på deres område, udpeger mindst én retlig repræsentant i en af dem. Den retlige repræsentant er bosiddende eller etableret i en af de medlemsstater, hvor tjenesteudbyderen udbyder tjenester.
4. Tjenesteudbydere kan frit udpege yderligere retlige repræsentanter, bosiddende eller etableret i andre medlemsstater, herunder dem, hvori tjenesteudbyderne udbyder deres tjenester. Tjenesteudbydere, som indgår i en koncern, må kollektivt udpege én retlig repræsentant.
5. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser og kendelser udstedt af deres kompetente myndigheder med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager rettes til den retlige repræsentant, som tjenesteudbyderen har udpeget til formålet. Denne repræsentant betros ansvaret for modtagelse, overholdelse og håndhævelse af sådanne afgørelser og kendelser på vegne af den pågældende tjenesteudbyder.

---

²⁴ Europa-Parlamentets og Rådets [direktiv \(EU\) 2015/849](#) af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

6. Til dette formål sikrer medlemsstaterne, at den retlige repræsentant, som er bosiddende eller etableret på deres område, samarbejder med de kompetente myndigheder, når vedkommende modtager sådanne afgørelser og kendelser, i overensstemmelse med den gældende retlige ramme.
7. Medlemsstaterne sikrer, at tjenesteudbydere, der er etableret eller udbyder tjenester på deres område, forsyner deres retlige repræsentant med de nødvendige beføjelser og ressourcer til at efterleve disse afgørelser og kendelser.
8. Medlemsstaterne sikrer, at den udpegede retlige repræsentant kan drages til ansvar for manglende opfyldelse af pligter, der udspringer af den gældende retlige ramme, når vedkommende modtager afgørelser og kendelser, uden at det berører tjenesteudbyderens ansvar og de søgsmål, der vil kunne anlægges over for denne. Navnlig kan manglende hensigtsmæssige interne procedurer mellem tjenesteudbyderen og de retlige repræsentanter ikke bruges som begrundelse for manglende opfyldelse af disse pligter.
9. Medlemsstaterne sikrer, at pligten til at udpege en retlig repræsentant træder i kraft på datoen for gennemførelsen som fastsat i artikel 7 for tjenesteudbydere, som udbyder tjenester i Unionen på den pågældende dato, eller fra det øjeblik, tjenesteudbyderen påbegynder udbuddet af tjenester i Unionen, for de tjenesteudbyderes vedkommende, som påbegynder udbuddet af tjenester efter datoen for gennemførelsen af direktivet.

Artikel 4 *Meddelelser og sprog*

1. Medlemsstaterne sikrer, at hver tjenesteudbyder, som er etableret eller udbyder tjenester på deres område, efter udnævnelsen af sin retlige repræsentant i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, 2 og 3, skriftligt oplyser den centrale myndighed i den medlemsstat, hvori den retlige repræsentant er bosiddende eller etableret, om udpegningen og kontaktoplysningerne på den retlige repræsentant samt eventuelle ændringer heraf.
2. Meddelelsen specificerer det eller de officielle sprog i Unionen, jf. forordning 1/58, hvorpå den retlige repræsentant kan kontaktes. Heri indgår mindst ét af de officielle sprog i den medlemsstat, hvori den retlige repræsentant er bosiddende eller etableret.
3. Når en tjenesteudbyder udpeger flere repræsentanter, specificerer vedkommende i sin meddelelse det eller de officielle sprog i Unionen eller de medlemsstater, som de hver især dækker, eller eventuelle andre grunde til at vælge den relevante retlige repræsentant til en given henvendelse. I behørigt begrundede tilfælde kan medlemsstaternes myndigheder afvige fra disse grunde.
4. Medlemsstaterne sikrer, at tjenesteudbyderen gør de oplysninger, der er meddelt dem i overensstemmelse med denne artikel, offentligt tilgængelige. Medlemsstaterne offentliggør oplysningerne på en dedikeret side på e-justice-portalen.

Artikel 5 *Sanktioner*

1. Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner for overtrædelse af nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre håndhævelsen heraf. De fastsatte sanktioner skal være

effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne giver inden den i artikel 7 fastsatte dato Kommissionen meddelelse om disse regler og foranstaltninger, og underretter den straks om alle senere ændringer, der berører dem. Medlemsstaterne informerer også årligt Kommissionen om tjenesteudbydere, der ikke overholder reglerne, og relevante håndhævelsesforanstaltninger, der iværksættes over for dem.

Artikel 6 *Koordineringsmekanisme*

1. Medlemsstaterne udpeger en central myndighed eller, når deres retssystem bestemmer det således, flere centrale myndigheder til at sikre en ensartet og forholdsmæssig anvendelse af dette direktiv.
2. Medlemsstaterne informerer Kommissionen om deres udpegede centrale myndighed eller myndigheder, jf. stk. 1. Kommissionen fremsender en liste over udpegede centrale myndigheder til medlemsstaterne. Kommissionen gør også en liste over udpegede centrale myndigheder offentligt tilgængelig for at gøre det lettere for en tjenesteudbyder at sende meddelelser til de medlemsstater, hvor vedkommendes retlige repræsentant er bosiddende eller etableret.
3. Medlemsstaterne sikrer, at centrale myndigheder udveksler relevante oplysninger og yder hinanden gensidig hjælp, når det er relevant for anvendelsen af dette direktiv, på en ensartet og forholdsmæssig måde. Informationsudveksling og gensidig hjælp omfatter navnlig håndhævelsesforanstaltninger.
4. Medlemsstaterne sikrer, at de centrale myndigheder samarbejder med hinanden og i relevant omfang med Kommissionen om at sikre anvendelsen af dette direktiv på en ensartet og forholdsmæssig måde. Samarbejdet omfatter navnlig håndhævelsesforanstaltninger.

Artikel 7 *Gennemførelse*

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest seks måneder efter ikrafttrædelsen. De underretter straks Kommissionen herom.
2. Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 8 *Evaluer ing*

Senest [fem år fra dette direktivs ikrafttrædelsesdato] gennemfører Kommissionen en evaluering af direktivet og fremlægger en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv, herunder en vurdering af behovet for at udvide

anvendelsesområdet. Rapporten ledsages om nødvendigt af et forslag til ændring af dette direktiv. Evalueringen foretages i overensstemmelse med Kommissionens retningslinjer for bedre regulering. Medlemsstaterne giver Kommissionen alle de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af denne rapport.

*Artikel 9
Ikrafttræden*

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 10
Adressater*

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den [...].

*På Europa-Parlamentets vegne
Formand*

*På Rådets vegne
Formand*